

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122010122
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3122010122.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. apríla 2022 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci obvineného

I. L.,

nar. XX.XX.XXXX v G. nad G., trvale bytom K. XX,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/9/2022 zo dňa 11.03.2022 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Na obvineného I. L. podal na Okresný súd Trenčín prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín návrh na schválenie dohody o vine a treste pod č. 1Pv 717/21/3309-11 zo dňa 28.01.2022 uzatvorenej medzi nimi pre skutok právne posúdený ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal obvinený dopustiť tak, že dňa 22.07.2021 v čase o 22.05 hod. riadil ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf, EČ: G po ceste I/9 v k. ú. Trenčianska Turná od obce O. smerom na G. nad G., kde s koncentráciou delta-9-tetrahydrokanabinolu (THC) v krvi vo výške 12,2 ng/ml a metabolitu tetrahydrokanabinolu, a to 11-nor-?-9- tetrahydrokanabinolu karboxylová kyselina vo výške 915 ng/ml bol na autobusovej zastávke pri obci S. X. zastavený a kontrolovaný hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ Trenčín.

Uznesením súdu prvého stupňa bolo rozhodnuté tak, že podľa § 331 ods. 1 písm. b) Tr. por. sa tento návrh dohody o vine a treste odmieta a trestná vec sa vracia do štádia prípravného konania, lebo bolo zistené závažné porušenie procesných predpisov.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote prokurátor sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti poukázal na výklad ustanovenia § 289 ods. 1 Tr. zák. s tým, že v prípade ovplyvnenia vodiča alkoholom možno súdnu prax považovať za jednotnú a dlhodobu ustálenú (minimálne 1 promile alkoholu v krvi). Naopak u vodiča, ktorý bol v čase jazdy pod vplyvom inej návykovej látky, zatiaľ nebol dosiahnutý stav, že by z hľadiska jednotného posudzovania samotné zistenie určitej koncentrácie tejto látky v jeho krvi postačovalo k záveru, že spáchal tento prečin. Prístupy súdov pri posudzovaní tejto otázky sa líšia a požadovaná jednota v ich rozhodovacej činnosti nie je doposiaľ dosiahnutá. V tejto súvislosti poukázal aj na trestné veci Okresného súdu Trenčín vedené pod sp. zn. 1T/71/2021, 3T/72/2021 a 8T/83/2021, v ktorých bolo rozhodnuté o vine obžalovaných bez potreby znaleckého skúmania. V prejednávanom prípade bol stav vylučujúci spôsobilosť u obvineného ustálený výlučne na základe odborného vyjadrenia z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Toxikológia, pričom

ďalšie znalecké skúmanie vzťahujúce sa k pojmu „stav vylučujúci spôsobilosť“ nebolo zámerne a účelovo realizované, pretože zistené hodnoty spoľahlivo presahovali minimálne množstvo návykovej látky v krvi obvineného. Pri stanovení takéhoto množstva sa vychádzalo zo zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Tpjn 300/2020 zo dňa 21.10.2020, ktoré (na prejednávany prípad) stanovuje minimálnu hodnotu THC 10 ng/ml, kedy sa vodič nachádza v stave vylučujúcom spôsobilosť v zmysle § 274 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky. Taktiež sa zohľadňovala normatívnosť a typovosť konania obvineného, ktoré nevykazovalo žiadnu neštandardnosť vyžadujúcu si ďalšie znalecké dokazovanie. Dôkazy produkované vo veci v dostatočnom rozsahu usvedčovali obvineného zo spáchania stíhaného skutku, a preto nemal súd prvého stupňa zákonne relevantný dôvod na odmietnutie obžaloby (pozn.: správne dohody o vine a treste) a vrátenie veci do prípravného konania. Poukázal aj na to, že v praxi orgánov činných v trestnom konaní v Trenčíne až do júna 2021 do konania pribratý znalec toxikológ vychádzal z chemicko-toxikologickej analýzy a zo štúdie DRUID. Na základe toho vždy záveroval svoje posudky tak, že hraničnou hodnotou koncentrácie THC v krvi vodiča je 10 ng/ml a vodič, ktorý má koncentráciu vyššiu, je nespôsobilý k vedeniu motorového vozidla. Na základe zhodných podkladov a predpokladaných záverov znaleckého skúmania potom orgány činné v trestnom konaní považovali znalecké skúmania v ďalších obdobných veciach za nadbytočné. Uvedená skutočnosť výrazne odbremenila orgány činné v trestnom konaní od v podstate nadbytočného znaleckého dokazovania, skrátila prípravné konanie a v konečnom dôsledku odbremenila štátny rozpočet. Prokurátor navrhol, aby krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a uložil mu vo veci znova konať a rozhodnúť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o odmietnutí návrhu na dohodu o vine a treste odôvodnil tak, že z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní síce jednoznačne vyplýva, že obvinený I. L. viedol osobné motorové vozidlo pod vplyvom THC s koncentráciou v krvi 12,2 ng/ml a THCCOOH s koncentráciou v krvi 915 ng/ml. Zároveň však na základe žiadneho v prípravnom konaní zabezpečeného dôkazu nebolo možné ustáliť, že by sa u neho jednalo o taký stav, ktorý by vylučoval jeho spôsobilosť viesť motorové vozidlo. Súd prvého stupňa tiež uviedol, že síce v niektorých európskych krajinách bola prijatá príslušná legislatíva, podľa ktorej platí, že pri prekročení koncentrácie THC 2 ng/ml v krvi je u vodiča znížená schopnosť viesť motorové vozidlo, avšak táto legislatíva nie je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Navyše záver znalca toxikológa, že z koncentrácie účinnej látky THC v krvi 12,2 ng/ml a koncentrácie THCCOOH v krvi 915 ng/ml nemožno vylúčiť ovplyvnenie vodiča uvedenými látkami v čase odberu biologického materiálu, a tým aj v čase vedenia motorového vozidla, čo znamená zníženú schopnosť viesť motorové vozidlo, je záverom nie jednoznačným, čo pri aplikácii zásady in dubio pro reo svedčí v prospech páchatela. Pojem „stav zníženej schopnosti“ nie je totožný s pojmom „stav vylučujúci spôsobilosť“ (§ 289 ods. 1 Tr. zák.). Znalec toxikológ v prejednávanej veci navyše uviedol, že hodnotenie spôsobilosti viesť akékoľvek motorové vozidlo pod vplyvom omamných či psychotropných látok nie je predmetom skúmania znalca toxikológa. Súd prvého stupňa tak zhrnul, že na podklade dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemožno zatiaľ dospieť k záveru, že vedenie motorového vozidla obvineným pod vplyvom účinnej látky THC v krvi s koncentráciou 12,2 ng/ml a koncentrácie THCCOOH v krvi 915 ng/ml predstavovalo stav, ktorý vylučoval jeho spôsobilosť motorové vozidlo viesť, teda či stíhaným konaním obvineného bola vôbec naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Pri takomto závere konštatoval preto závažné procesné chyby prípravného konania s poukázaním na ustanovenia §§ 2 ods. 10, 201 ods. 2, ods. 4 a 208 ods. 1 Tr. por., resp. že postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu ustanovení zabezpečujúcich práva obhajoby.

K samotným dôvodom svojho rozhodnutia primárne krajský súd uvádza, že v zmysle § 230 ods. 1 Tr. por. dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, ktorého úlohou je dozerať na to, aby orgány činné v trestnom konaní dodržiavali všetky ustanovenia Trestného poriadku, aby postupovali v zhode s účelom trestného konania (§ 1 Tr. por.) a základnými zásadami trestného konania (§ 2 Tr. por.). V prípravnom konaní je pre obvineného prokurátor „zárukou“, že jeho konkrétne práva uvedené v ustanovení § 34 Tr. por. budú dodržiavané v rámci základných zásad trestného konania.

Medzi oprávnenia prokurátora patrí okrem iného aj také, podľa ktorého ak výsledky vyšetrovania či skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú záver, že preukázaný skutok je trestným činom a spáchal ho obvinený, ktorý sa k jeho spáchaniu priznal, uznal svoju vinu a dôkazy nasvedčujú pravdivosti tohto jeho priznania, môže začať konanie o dohode o vine a treste na podnet obvineného alebo aj bez takého podnetu (§ 232 ods. 1 Tr. por.).

Niet pochybností o tom, že zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Tr. por.) je veľmi úzko prepojená so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Tr. por.), keďže náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bude vedené v súlade so zákonom, ako aj na spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Z požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci vyplýva, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Orgán činný v trestnom konaní teda musí vykonať také dôkazy, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Je pritom povinný vykonávať dôkazy ako v prospech, tak aj v neprospech obvineného.

I keď dôvodnú pochybnosť Trestný poriadok nedefinuje, podľa teoretických výkladov treba ňou chápať takú pochybnosť, ktorá spôsobuje, že orgán, ktorý rozhoduje vo veci na základe starostlivého a nestranného zhodnotenia všetkých vykonaných dôkazov, by bol tak nerozhodný, že by nemohol urobiť jednoznačný záver, že skutočnosť napíňajúca znak trestného činu sa stala, t.j. nezískal vnútorné presvedčenie o vine obvineného.

V rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci je vo všeobecnosti taký postup orgánov činných v trestnom konaní, kedy by v prípravnom konaní pod vplyvom nesprávnej aplikácie zásady in dubio pro reo neboli vykonané dôkazy významné pre zistenie skutočností rozhodných pre naplnenie zákonných znakov stíhaného trestného činu.

Medzi ďalšie základné zásady trestného konania patrí aj právo na obhajobu (§ 2 ods. 9 Tr. por.), ktoré patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným a prokurátorom a ktoré zahŕňa aj právo na osobnú obhajobu alebo povinnosť orgánov činných v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tým spôsobom, aby umožnili súdu spravodlivo rozhodnúť, čo je práve primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci (umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie) a súvisí to s predmetom zákona (Trestného poriadku) vyjadreným v ustanovení § 1 Tr. por. a jeho účelom, ktorým je aj náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatelov, či uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 331 ods. 1 písm. b) Tr. por. návrh dohody o vine a treste na súde preskúma predseda senátu a podľa jeho obsahu a podľa obsahu spisu návrh dohody o vine a treste odmietne, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná.

Podľa § 331 ods. 3 veta prvá Tr. por. v uznesení podľa odseku 1 písm. b) treba uviesť, o ktoré konkrétne zistenia sa rozhodnutie opiera.

Z tohto pohľadu je potrebné „vykladať“ aj obsah oprávnenia súdu po podaní návrhu dohody o vine a treste o tomto rozhodnúť postupom podľa § 331 ods. 1 písm. b) Tr. por., teda ho odmietnuť, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, kedy sa po právoplatnosti takéhoto uznesenia vec vracia do štádia prípravného konania, ak Trestný poriadok neustanoví inak (§ 331 ods. 4 Tr. por.). Pritom zákonodarcu tu dáva do popredia (slovným vyjadrením) „najmä“ porušenie práva na obhajobu.

K tomu krajský súd navyše dodáva, že ustanovenie § 2 Tr. por. nesie názov „Základné zásady trestného konania“. Ak orgán činný v trestnom konaní alebo súd nespĺnia povinnosti v tomto ustanovení uvedené, ide o porušenie základných zásad trestného konania, ktorých porušenie nepochybne napíňa pojem „závažného porušenia procesných predpisov“ uvedený v ustanovení § 331 ods. 1 písm. b) Tr. por. Porušenie tam uvedených povinností pritom spravidla zasahuje práve do práva obvineného na obhajobu.

K sťažnostnej argumentácii prokurátora je potrebné uviesť, že odbremenenie orgánov činných v trestnom konaní a štátneho rozpočtu, ako aj skrátenie prípravného konania nemôže byť nikdy na úkor zachovania práva obvineného na efektívnu obhajobu.

Krajský súd ďalej uvádza, že naplnenie pojmu „stav vylučujúci spôsobilosť“ v zmysle § 289 ods. 1 Tr. zák. v kontexte súdnej praxe v Slovenskej republike v prípade vodiča, ktorý požil inú návykovú látku ako alkohol (omamnú látku alebo psychotropnú látku), nie je nateraz možné obsahovo definovať bez odborných znalostí a, ako to pripúšťa sám prokurátor, prístupy súdov pri posudzovaní tejto otázky sa líšia a požadovaná jednota v ich rozhodovacej činnosti nie je doposiaľ dosiahnutá. V tomto smere je však podľa názoru krajského súdu podstatné najmä to, že táto otázka nebola doposiaľ v podmienkach našej súdnej praxe kompletne vyriešená najmä na vyšších súdoch (krajské súdy či Najvyšší súd Slovenskej republiky).

K vyššie uvedenému konštatovaniu prokurátora krajský súd dodáva, že sám prokurátor na jednej strane pripúšťa nejednotnú súdnu prax, ale na druhej strane z hľadiska jednotného posudzovania uvádza, že samotné zistenie určitej koncentrácie takejto látky v krvi obvineného už postačuje pre záver, že spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Tu ale krajský súd musí konštatovať, že ak nebola doteraz dosiahnutá jednota v rozhodovaní súdov, javí sa ako nevyhnutné zo strany orgánov činných v trestnom konaní zabezpečovať skôr viac dôkazov, teda práve aj znalecké psychiatrické dokazovanie na preukázanie naplnenia pojmu „stav vylučujúci spôsobilosť“, pretože konanie obžalovaného môže byť v konečnom dôsledku posúdené nielen ako tento prečin, ale aj ako priestupok podľa § 4 ods. 2 písm. d) Zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ ide o v sťažnosti citované stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Tpjn 300/2020 zo dňa 21.10.2020 (ďalej len „stanovisko“), krajský súd uvádza, že skutkové podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. a § 274 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky sú síce totožné, ale v prípade „obdobného“ priestupku (§ 5 ods. 2 písm. b) Zák. č. 361/2000 Zb.) český zákonodarca určil aj minimálne hodnoty pre naplnenie jeho znakov (nariadením vlády č. 41/2014 Zb.), ktoré sa zohľadňovali aj pri záveroch tohto stanoviska.

Krajský súd je tiež toho názoru, že stanovisko nemôže byť bez ďalšieho „použiteľné“ aj v podmienkach slovenskej súdnej praxe. Stanovisko súdneho orgánu cudzieho štátu (i keď najvyššieho) nemôže byť „postavené na úroveň“ stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pretože v podmienkach našej súdnej praxe len Najvyšší súd Slovenskej republiky zabezpečuje jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov zverejňovaním súdnych rozhodnutí zásadného významu a prijímaním stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov - § 22 ods. 1 Zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov. Navyiac stanovisko bolo prijaté na základe dlhoročnej, nejednotnej a rozdielnej súdnej praxe súdov Českej republiky prakticky všetkých jeho stupňov. Najdôležitejšie je najmä to, že stanovisko vrátane tam uvedených hodnôt návykových látok pre stav vylučujúci spôsobilosť viesť motorové vozidlo nie je dostatočným dôkazom, resp. podkladom pre rozhodnutie vo veci samej súdom Slovenskej republiky.

Je však pravdou, že závery stanoviska boli prijaté aj na podklade vyjadrení odborných inštitúcií pôsobiacich v Českej republike, a preto na druhej strane nie je možné jeho závery „úplne zatracovať“. Aby však závery stanoviska boli použiteľné v slovenskej súdnej praxi, je podľa právneho názoru krajského súdu nanajvýš potrebné, aby sa k správnosti záverov stanoviska vyjadril znalecký ústav pôsobiaci na území Slovenskej republiky, pretože prejednávaná problematika je výnimočným a obzvlášť závažným prípadom vyžadujúcim osobitné vedecké posúdenie (§ 147 Tr. por.).

Tu má krajský súd na mysli správnosť záverov stanoviska týkajúcich sa toho, že vodič sa nachádza v stave vylučujúcom spôsobilosť (v zmysle § 274 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky) vtedy, ak vedie motorové vozidlo po užití inej návykovej látky ako alkoholu, ktorej koncentrácia v krvnom sére dosiahne najmenej tieto hodnoty:

- 10 ng/ml Delta-9-tetrahydrokanabinolu (9-THC),
- 150 ng/ml Methamfetaminu,
- 150 ng/ml Amfetaminu,

- 150 ng/ml 3,4-Methylendioxyamfetaminu (MDMA),
- 150 ng/ml 3,4-Methylendioxyamfetaminu (MDA),
- 75 ng/ml Kokainu, a
- 200 ng/ml Morfinu.

„Výnimočnosť“ tohto prípadu a vôbec takéhoto procesného postupu vidí krajský súd najmä v tom, že závery znaleckého posudku tohto znaleckého ústavu by mohli byť použité do budúcnosti aj v iných obdobných trestných veciach, resp. na ustálenie súdnej praxe ako takej v prípade, ak vodič viedol motorové vozidlo pod vplyvom inej návykovej látky ako alkoholu. Týmto postupom v ďalších trestných veciach môže dôjsť k zjednodušeniu, k zhospodárneniu a k urýchleniu trestných konaní. Do budúcnosti pri stanovení minimálnych „hodnôt“ koncentrácií návykových látok v tele páchatel'ov, ktoré spôsobia stav vylučujúci spôsobilosť viesť motorové vozidlo, už nebude potrebné u každého páchatel'a existenciu takéhoto stavu skúmať znalcom z odvetvia psychiatrie rovnako, ako je to v súčasnosti pri stave ovplyvnenia alkoholom.

K ďalšej sťažnostnej argumentácii prokurátora, že konanie obvineného nevykazovalo v prejednávanej veci žiadnu neštandardnosť vyžadujúcu si ďalšie znalecké dokazovanie, krajský súd konštatuje, že od obvineného pri jeho výsluchu v prípravnom konaní nebolo zisťované, či je pravidelným užívateľom návykových látok. Avšak stanovisko, o ktoré opieral prokurátor svoju argumentáciu, výslovne upravuje, že je nevyhnutné spracovanie znaleckého psychiatrického posudku najmä vtedy, ak bude potrebné riešiť otázku závislosti vodiča na návykových látkach v súvislosti s možnosťou uloženia ochranného liečenia (ide o jednu zo štyroch „výnimiek“ uvedených v stanovisku).

Z takto rozvedených dôvodov preto krajský súd nepovažoval sťažnosť prokurátora za dôvodnú, a preto ju zamietol podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.